14 Αυγούστου 2021

Π. Σεραφείμ Ρόουζ: Τι μπορούμε να κάνουμε για τους κεκοιμημένους;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Το ακόλουθο περιστατικό μας δείχνει πόσο σημαντική είναι η τέλεση μνημόσυνου στη θείου λειτουργία πριν την αφαίρεση των λειψάνων του αγ. Θεοδοσίου του Τσερνίγκωφ(1896), ο φημισμένος Στάρετς Αλέξιος (1916), ιερομόναχος του Ερημητηρίου του Γκολοσεγιέφσκυ της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου, ο οποίος διεξήγαγε την ανακομιδή των λειψάνων, αποκαμωμένος καθώς καθόταν δίπλα στα λείψανα, λαγοκοιμήθηκε και είδε μπροστά του τον άγιο, ο οποίος του είπε: « Σ’ ευχαριστώ που κοπιάζεις για μένα και σε παρακαλώ θερμά, όταν τελέσεις τη θεία λειτουργία, να μνημονεύσεις τους γονείς μου» – και έδωσε τα ονόματά τους.
«Πώς μπορείς εσύ, ω Άγιε, να ζητάς τις δικές μου προσευχές, όταν εσύ ο ίδιος στέκεσαι στον ουράνιο Θρόνο και ικετεύεις το Θεό να δωρίσει στους ανθρώπους το έλεός Του»; ρώτησε ο ιερομόναχος.

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια», απάντησε ο άγιος Θεοδόσιος, «αλλά η προσφορά στη θεία λειτουργία έχει περισσότερη δύναμη από την προσευχή μου».

Έτσι λοιπόν, οι παννυχίδες και η κατ’ οίκον προσευχή για τους νεκρούς είναι

ευεργετικές για την ψυχή τους, όπως εξάλλου είναι και οι εις μνήμην τους αγαθοεργίες, όπως ελεημοσύνες ή συνεισφορές στην εκκλησία. Όμως ιδιαιτέρως ευεργετική είναι η τέλεση μνημόσυνου στην Θεία Λειτουργία...πολλές εμφανίσεις νεκρών και άλλα περιστατικά τα οποία έχουν σημειωθεί επιβεβαιώνουν κάτι τέτοιο. Πολλοί άνθρωποι που πέθαναν εν μετανοία, αλλά που δεν μπόρεσαν να εκφράσουν έμπρακτα τη μετάνοιά τους όσο ζούσαν, ελευθερώθηκαν από τα μαρτύρια και βρήκαν ανάπαυση. Στην Εκκλησία πάντοτε προσφέρονται προσευχές υπέρ αναπαύσεως των νεκρών, και μάλιστα την ημέρα της Καθόδου του Αγίου Πνεύματος, στον εσπερινό της γονυκλισίας, υπάρχει μία ειδική ευχή «για τους ευρισκομένους στον άδη».

Οι προσευχές της Εκκλησίας δεν μπορούν να σώσουν τον οιονδήποτε δεν επιθυμεί τη σωτηρία του, ή αυτόν που ποτέ δεν αγωνίστηκε ο ίδιος να την κατακτήσει κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Κατά μία έννοια, θα μπορούσε να πούμε ότι οι προσευχές της Εκκλησίας ή του κάθε χριστιανού ξεχωριστά για κάποιο νεκρό δεν προκύπτουν παρά ως αποτέλεσμα του τρόπου ζωής του: κανείς δεν θα προσευχόταν γι’ αυτόν εάν δεν είχε κάνει κάτι όσο ζούσε που να εμπνέει μία τέτοια προσευχή μετά το θάνατό του.

Ο καθένας από εμάς που επιθυμεί να εκφράσει την αγάπη του για τους νεκρούς και να τους βοηθήσει ουσιαστικά, μπορεί να το επιτύχει προσευχόμενος υπέρ των ψυχών τους, και ειδικότερα μνημονεύοντας αυτούς στη Θεία Λειτουργία, όταν οι μερίδες που αποκόπτονται για ζώντες και νεκρούς αφήνονται να πέσουν μέσα στο Αίμα του Κυρίου με τις λέξεις: «Απόπλυνον Κύριε τα αμαρτήματα των ενθάδε μνημονευθέντων δούλων σου τω Αίματί σου τω Αγίω....».

Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε καλύτερο ή σπουδαιότερο για τους κεκοιμημένους από το να προσευχόμαστε γι’ αυτούς, προσφέροντάς τους μνημόσυνο στη Θεία Λειτουργία. Το έχουν πάντα ανάγκη,ειδικά κατά τη διάρκεια εκείνων των σαράντα ημερών όπου η ψυχή του απελθόντος πορεύεται προς τις αιώνιες κατοικίες...

Αξίζει λοιπόν να φροντίσουμε γι’ αυτούς που έφυγαν για τον άλλο κόσμο πριν από εμάς, προκειμένου να κάνουμε ότι μπορούμε για τις ψυχές τους, ενθυμούμενοι ότι: « Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί θα ελεηθούν».

Από το βιβλίο: “Η ψυχή μετά τον Θάνατο” π. Σεραφείμ Ρόουζ Εκδ: Μυριόβιβλος

Πηγή: titomixelakis.com